

Fata de la oraș

Mai friguros, anul acela aveam
să aflu seceta;
după o iarnă cu multă zăpadă
în martie, devreme, vântul uscat,
în câteva zile a ras straturile
de nea înghețată și a lăsat
pământul curat, proaspăt scos
din uriașele burți eoliene.

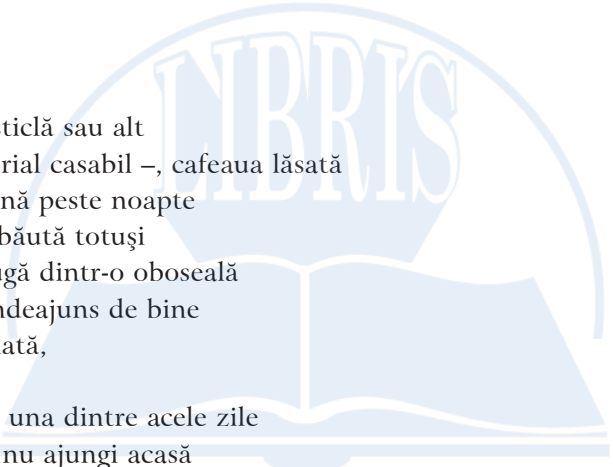
Cu fata de la oraș, în mers
la marginile locului, prin tunele

călcate de oameni în încâlceala
de frasini și salcâmi care tocmai
înmuguriseră

pe care le numeau cărări
și le considerau, aproape fără excepție,
frumoase.

Se întunecase, deși nu acesta
era întunericul pe care îl căutam noi,

acela avea să vină abia în iulie
târziu, în august
când bolta strălucește
și iarba cu flori
scuturate de semințe
este caldă, iar pe orizontul mat
se vede cum fulgeră
prin satele vecine.

Era sticlă sau alt
material casabil –, cafeaua lăsată
în cană peste noapte
este băută totuși
pe fugă dintr-o oboseală
nu îndeajuns de bine
studiată,

– era una dintre acele zile
cînd nu ajungi acasă
și creierul
aruncă semnale
în flux, dar încă nu
de tot sîcîitoare –

fata de la oraș
încearcă să gîndească,
dar corpul ei firav
neînvățat cu frigul
refuză să răspundă.

Eu am zis unire
și organismul a curs
în urma glasului
cu explozii de zahăr
și culori
– holoacustic! –

O bufniță a zburat
cu avînt greoi
pe deasupra noastră
a tăiat precis
ceața și rețeaua
de crengi
pînă la prada
pe care noi o lăsaserăm
mult în urmă, fără să știm măcar
că se află acolo.

Petunia revisited

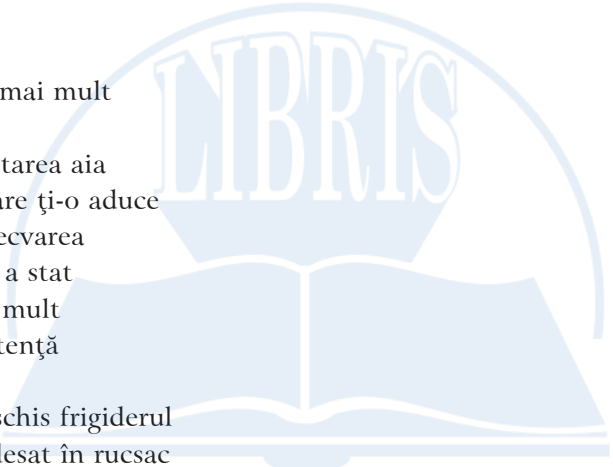
Era lumina aceea
expirată
pînă la capăt
după o ploaie de vară

sunetul remanent
al mîinii
ce aruncase Coranul
pe fereastră

Acolo erau lei
și vărsători
scorpioni
și un berbec
după cum avea treabă
karma

deși pe atunci
nu vorbeam
de zodii
auziserăm poate
prea puține
discursuri angajate
(eu unul încă
nu-l cunoscusem
pe astrologul personal
nici nu atinsesem
celebra sa
cohortă de vestale)

și atunci Călin

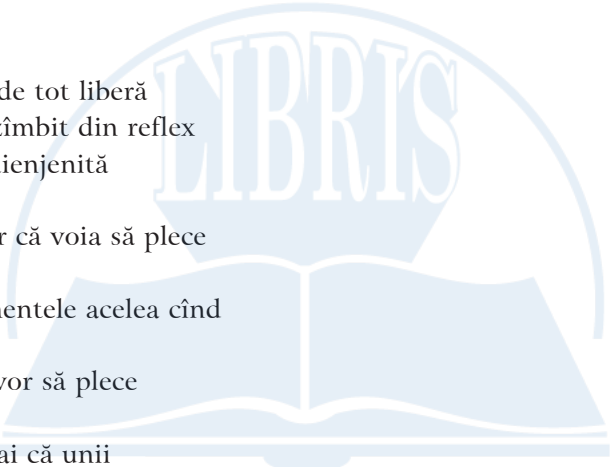

care mai mult
știi
din starea aia
pe care ți-o aduce
inadecvarea
dacă a stat
prea mult
în latență

a deschis frigiderul
a îndesat în rucsac
caserola cu mâncare
de la maică-sa
și a plecat la florărie

cu capul plin de buchete
perfect realizate
și un somn
mai mereu nedormit
pînă la capăt
cu pantalonii studentelor
niciodată fișii
(care ne strică
minutele de tihnă
în parc
după curs)
nu a uitat în orice caz
să trîntească
ușa
și poate cineva
într-una din camere
chiar a mormăit
a dezaprobare

a doua zi
cînd încă fumul
nu ieșise de tot
nici odihna
nu avea

cale de tot liberă
J. a zîmbit din reflex
împăienjenită

e clar că voia să plece

momentele acelea cînd

toți vor să plece

numai că unii

nu au unde să plece

și sîrșeai aplecat
peste gratiile parterului
cu o țigară
pe care n-ai fi vrut s-o fumezi
urmărind
ce-a lăsat ploaia pe asfalt
prin iarbă
o tulpină
deformată
de brad

adică lucruri
pe care n-ai vrea

să le observi

și treci
cu imaginea ei
ochi lăcrămoși
de bere
spunîndu-ți
că cel mai mare păcat
e numai cruzimea.